

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

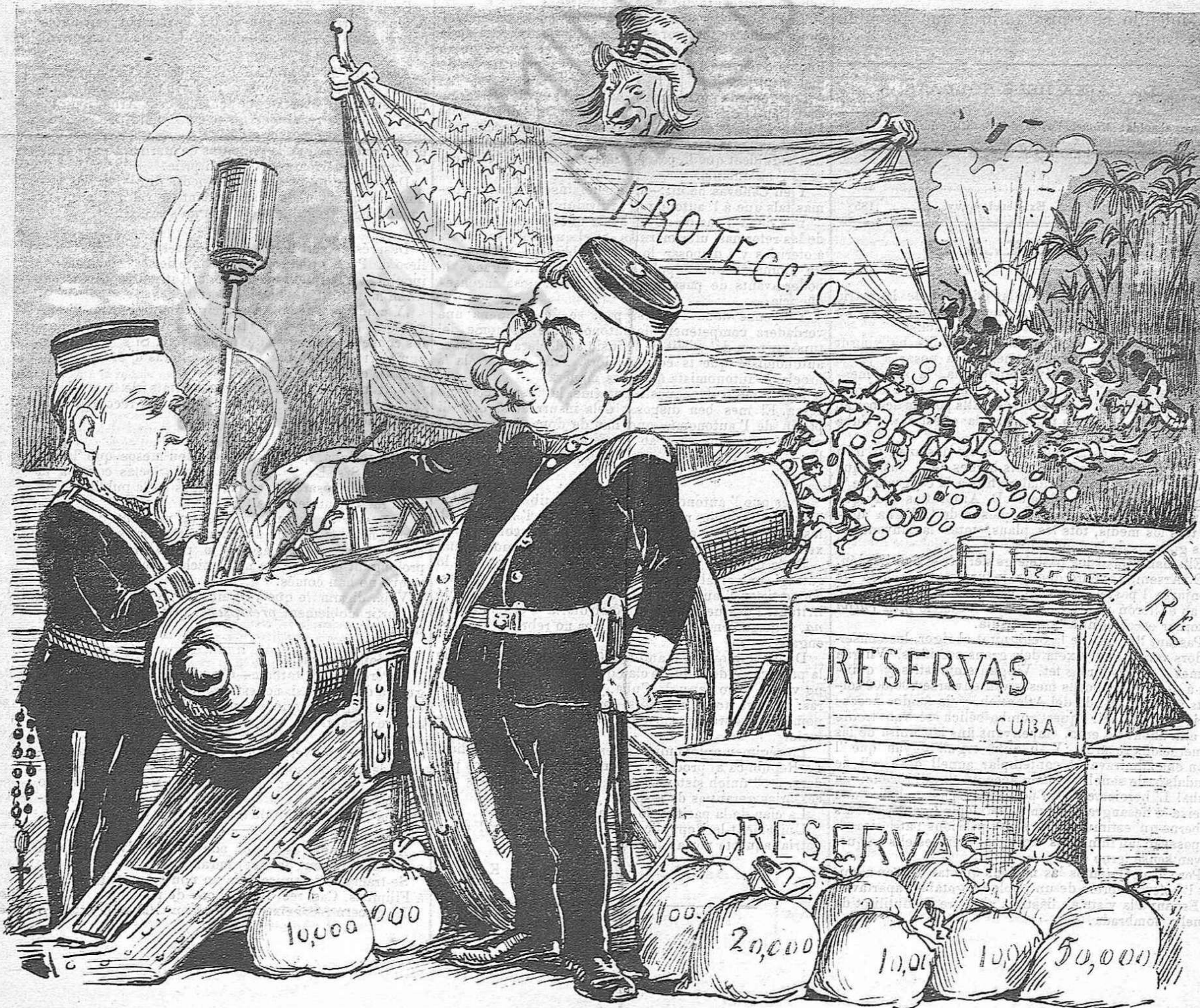
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

LA VERITAT DE LA GUERRA DE CUBA

Mientras hi haja aquest embrás entre mitj, may farém «blanco»

LA FUSIÓ REPUBLICANA

Cuidémlo bé aquest arbre, que prompte darà fruyt.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas.
Socorro al soldat <i>Miguel Vallés</i> , del Batalló núm. 13, expedicionari; pateix de palpitations.—Viú: <i>Carrer Sadurni</i> , 46, 5 nt.....	20
Existencia en 26 de Juny.....	20
Existencia avuy.....	205
Existencia avuy.....	185

LA CLAU

En mitj de las tristesses de la patria casi fá riure veure lo que passa ab los partits monárquichs.

La qüestió de Cuba ha vingut expressament pera posar á proba la seva impotencia, la seva mesquinada d'ingeni, la seva pobresa de recursos. Ells podrán acabar ab lo país; pero la qüestió de Cuba acabarà ab ells.

Desde que vá estallar la insurrecció dos anys y mitj enera, agafant de sorpresa als homes de la fusió que llavors se trobaven al candalero fins á la cayguda de'n Sagasta, y desde la pujada de D. Antón fins avuy que no sab com caure, la ditxosa qüestió de Cuba ha agostat tots los medis, tots los plans, totas las inventivas dels governs de la monarquia.

Ells han probat los pasteigs del héroe del Zanjón, y D. Arseni, al veure que 'ls insurrectes en lloch de menjarse 'l pastel, ab una mica mes se 'l menjan á n'ell ab el llorón y tot, va haver de cantar lo *mea culpa* y tornar escorregut á la península.

Passant llavoras de la benignitat al rigor, los conservadors van obrir l' aixeta dels grans sacrificis. Vingan homes y diners á raig fet. Vingan empréstitos y quintas á desdir. En pochos mesos van enviar 200,000 soldats á l'altra banda del Atlántich, y 'ls fondos necessaris pera sostenir aquest rumbo bélich se van treure de allá ahont no eran, empenyant fins la camisa de las generacions futuras. ¡Y ab quin orgull deyan que 'l mon ens admirava al contemplar aquell devassall de caudals y de sanch humana abocat sobre l' incendi de Cuba! L'heroisme de un poble que sense exhalar una queixa s' desangra y s' empobreix omplia de orgull als governs qu' estimulaván las sévas passións patrióticas li imposavan tan immensos sacrificis, mentres ells se quedaven sense ferne cap.

Però al poch temps las nacions que tan havían admirat l' esforç d' un poble inagotable, apartavan d' Espanya la vista ab llástima al veure la inutilitat de aquella hombrada.

Los empréstitos realitzats han servit per deixar cinch ó sis mesos endarrerits de sous als pobres soldats de Cuba; y aquell brillant contingent de 200,000 homes, que havían d' escumbrar l' isla d' extrém á extrém quedan avuy reduhits á la meytat. Dels 100,000 restants, los que no han mort han quedat inútils pel servey de campanya. Y no son las balas sino las malalties y entre ellas principalment la anèmia y la tuberculosis les que han produhit los majors estragos en las filas dels infelissos fills del poble.

Avuy mateix, lo piadó D. Antón se queixa de que la premsa dongui compte dels numerosos malalts que omplan los hospitals de la isla, dels morts que deixan els ossos en aquells cementiris, dels desgraciats que tornan á exhalar son carrer sospir á la casa pairal.

Y no vol que 's dongui compte de la trista sort de tanta joventut sacrificada ab la major torpesa. Qui haja rebut que gemegui tot sol. Gemegar en colectivitat diuhen qu' es anti-patriótich. Tal es l' última teoria conjuminada en las tenebrosas interioritats del cervell del Mónstruo.

Mentres tant los buyts que van deixant los que s' inutilisan ja diuhen que 'ls ompliran passat l' estiu ab nous reforços. ¿Perá lluytar? No. Senzillament perque 'ls hospitals de Cuba no poden estar en vaga.

La guerra á tot transit que 's preconisava com lo sistema més eficaz pera acabar ab l' insurrecció, s' ha vist, després de tantas y tan inútils desgracias, que no conduhia á cap resultat práctic.

Avuy se donan per pacificadas provincias enteras en las quals las partidas hi campan pels séus respectes. D' en tant en tant una sorpresa, una acció renyida ó un verdader combat vé á revelar la naturalesa especial de la decantada pacificació. No fá gayres dias siguié estussinada tota la vanguardia de un convoy en la provincia de la Habana.—Petits incidents pacífichs sense importancia!—diu el mónstruo quan li preguntan per aquest fet. Y 's queda tant tranquil. Y té molta rahó de quedars' hi ja que ni ell ni cap dels séus s' hi trobaran may á la vanguardia de cap convoy. Dels séus parents el mes pobre té trescents duros per redimirse.

Veyent que 'l sistema de la guerra sense contemplacions també ha fet figa, se torna als procediments de la dulsura y de la transacció. Lo malalt se registra en lo llit; pero per mes que 's regiri la seva malaltia va de mal en pitjor.

Los governs monárquichs han arribat á figurarse que acabarán la guerra seguint las inspiracions dels Estats Units. Aquests després d' encendre la insurrecció provehint als mambisos de armas y elements de lluyta, han significat que la pau podrá ferse concedint als cubans l' autonomia.

Y en Cánovas ha dit:—Concedéixinse 'ls unas reformas tals que á l' autonomia equivalguin.

Y 's dona 'l cas de 'l home que mes ha abominat de las reformas ultramarinas, es el que avuy se presta á oferirlas y á disposar lo seu establiment. Si tingué un átomo de pudor polítich deixaria mil vegadas lo poder avants de passar per tan monstruosa inconsequencia.

Y apenas dona 'l primer pas, se desencadena una verdadera competencia de autonomisme. L' home del tupé en nom del partit de la fusió se declara tant mes autonomista que 'ls conservadors. Fins en Silvela 's proclama autonomista á la seva manera.

Però á pesar de aquests extrems, la insurrecció no cessa. El mes ben disposat dels insurrectes, quan li parlin de l' autonomia que han de donarli 'ls monárquichs espanyols, dirá ab lo personatge del xascariño:—No 'm fums beco, que 'l vull ferat.

Y es que l' autonomia, sino incompatible per essencia ab lo régimen monárquich, ho es ab l' historia, ab los antecedents y ab las sofisticacions que constituehen la segona naturalesa dels governs de la monarquia.

De la mateixa manera que aquests han convertit lo sufragi universal en la mes asquerosa de las farsas, convertiran l' autonomia de Cuba en una mistificació irritant. Los que haurían de disfrutarla 's cridan *andana*, y no surten de la manigua per no rebren un desengany.

De manera que si l' autonomia es realment la clau de la pacificació de Cuba, la clau que usan los monárquichs no va bé en lo pany de Cuba, y es inútil fer probaturas: la porta no s' obra, ni s' obrirà. Proclamant l' autonomia no haurán fet mes qu' escaldufar una bona solució.

Lo régimen autonomich es essencialment republicà. La República al proclamar l' amovilitat de tots los poders, es l' únich sistema que pot oferir á Cuba las necessarias garantias de respecte y formalitat.

La clau de la pacificació no la té la monarquia. Unicament la República pot obrir, sense perill de la patria, aquesta porta salvadora.

P. K.

ESDE 'l comensament de la insurrecció fins avuy, los *yankées* han enviat á Cuba la friolera de 67 expedicions d' armas, municions y elements de guerra.

Y aquesta es l' hora qu' en Cánovas no ha entaulat la mes mínima reclamació contra aquest es-

cándol.

Perque, per ell los Estats Units son los millors amichs d' Espanya.

Uns amichs que de tant que 'ns estiman ens apunyan.

Gangas que deu la nació espanyola á la monarquia. Regnant Felip II, varem perdre l' Holanda y la Zelandia.

Regnant Felip IV, varem perdre l' Rosselló y Portugal.

Regnant Carlos II, varem perdre l' Franch-Comptat y moltas plassas fortas de Flandes.

Regnant Felip V, varem perdre Flandes, el Milanesat, lo regne de Nápolis y la plassa de Gibraltar.

Per últim reynant Fernando VII se 'ns va escapar de las mans tot lo continent americà.

Ens proporciona aquest datos un periódich católich de Madrid.

Lo perill en que están avuy Cuba y Filipinas sembla una conseqüencia fatal de aquesta serie de desgracias. Tantas cosas hem perdut baix lo poder monárquich, que no tindria res d' extrany acabés de desapareixer lo últim que 'ns queda.

En tal cas ni 'l consol ens quedarà de poder repetir la famosa frase del vensut de Pavía. Los espanyols haurém de dir:—Tot ho hem perdut, hasta la vergonya!

Assegura *El Imparcial* que 'ls canons del nou acorassat *Cristóbal Colón* son inservibles, procedint de una remesa de desetxo que tenia la casa Armstrong.

Si la noticia resulta certa, se confirmarà una vegada mes, que lo que no vol ningú, Espanya ho paga á pes d' or, gracias á que 'ls ministres de Marina, sempre que 's tracta de derrotar, no miran prim.

Després de tot en Beránger podrá dir:—Per las canonadas que han de disparar tant se val que aquests canons sigan servibles com que no serveixin.

Després de vuit mesos d' estar presos, los Srs. Caballero de Puga y Pantoja, pel delict de ser francmasons, inculpantse 'ls inteligencias ab lo Katipunán filipino, al últim han sigut posats en llibertat.

¡Y cuidado que en un principi fins tractavan d' enviarlos á Manila, perque 'ls hi arreglessin los comptes los consells de guerra de'n Polavieja. Si s' haguessin cumplier los designis frailuns, á horas d' ara ja 's podría dir qu' estaban llestos.

Vuit mesos de martiris y penalitats de tota classe han sigut menester perque al últim se reconegués la seva ignocencia.

A Barcelona, fa á la ratlla de deu mesos que 'ls periodistas Srs. Bó y Singla y Bas y Socias covan á la preso per suposarse 'ls co-participes en la publicació de unas fullas clandestinas.

Y á pesar de que no dúptem un moment de que la seva ignocencia que darà plenament patentisada, passan las senmanas y 'ls mesos, y la preso preventiva 's va prolongant per ells com un castich anticipat á un delict que no han comés.

Vaja, diguin lo que vulguin: la premsa sempre ha de sortir doblement *prempsada* que 'l resto dels ciutadans.

Ilusions canovistas.

—Perque vegi tothom—diu el malaguenyo—que la guerra de Cuba si no está acabada poch se 'n falta, bastará sapiguer que 'l general Weyler ha arat desde Jaruco á Santiago, sense trobar pel camí ni un sol insurrecte.

Y ara perque veji tothom fins ahont arriban las bromas del Mónstruo, bastará sapiguer que 'l general Weyler va fer lo seu viatge per mar. Y com fins ara no 's té noticia de que 'ls peixos s' hajan sublevat, naturalment, pel seu camí de insurrecte no va trobarne cap.

Admira, poble espanyol, admira als salvadors de la patria... á un tant per cent enrahonadet.

Se tracta de la emissió de un nou empréstit destinat á Filipinas. Casi res: 100 milions de pessetas.

Lo govern reconeixerá haver rebut 100 milions; pero

no 'n cobrarà mes que vuitanta. Los títuls garantits pel producte de las Aduanas de aquell arxipièlach devengaran, segons lo tipo de la emissió, un petit interés: no mes que un set per cent.

Y la casa de banca que garanteix lo bon éxit del emprètit fa un negociet també petit, percibint de bonas à primeras una prima de 3 milions de pessetas.

¿Saben quín es l' establiment que 's contenta ab tan poca cosa? Lo Banch hispano-colonial, que conta al illustre Marqués de las Cinquillas entre 'ls seus principals directores.

Admira, poble espanyol, admira à aquests sants varons, sempre disposats à pasturar tranquilament en los camps de las guerras ultramarinas, regats ab la sanch dels fills del poble.

CARTAS DE FORA. — *Tyalá (Girona).* — Al obrir l' establiment el dia de Corpus, se trobà l' ensotanat ab que únicament tres homes havian anat à missa primera, per lo que ab ven irritada profetisà que aquest any no 's collirían tardanias, que no plourà en tot l' istiu y que las plantas se morirán de sed. Tals han de ser las consecuencias de la falta de fé. — Vels'hi aquí que si tot això succeeix, els tres homes que per anar à missa primera van llevarse dematí, s' haurán ben lluhit!

Amposta. — La professó de Corpus va veures amenisada ab lo fet que vaig à relatar. L' home negre, com es natral, exercia de cap-dasé, y havent fet una estacioneta, à dos nens de quatre à cinch anys d' edat se 'ls ocorregué travessar lo curs. Veureho ell y tirarse'ls à sobre com una fiera omplintlos de cops de cirí va ser una mateixa cosa. Alguns vehins protestaren enérgicament contra l' atropello, y l' coleóptero s' escorregué mes que depressa, que no es lo mateix havèrselas ab homes que ab criaturas. — ¿Per qué la llei que prohibeix las manifestacions no ha de aplicarse à las manifestacions místicas que donan lloch à tals escàndols?

Santa Coloma de Gramanet. — Lo mestre d' estudi de aquest poble té una droguería à Barcelona, motiu pel qual ja fa una pila de temps que 'ls noys que assisteixen à la escola se troban ab la porta tancada. ¿Qué fa la Junta de instrucció pública en vista de aquest abús?

Carme. — Un vehí de aquest poble feya 16 anys qu' era casat civilment, y l' ensotanat ja s' havia cansat de conquerirlo pera ferli pendre estat per la iglesia, quan lo 13 de juny del any passat sigué prés à pretext de que professava ideas anarquistas. Un cop enjarjolat lo mestre de la sotana envià à buscar à la seva dona, prometent treure de apuros al seu marit ab tal de que s' avingues à controure matrimoni canónich. Lo dia 3 de agost quedava en llibertat aquell infelís, víctima de una persecució injusta, y l' carboner místich dantse molta importancia y adelantant la cosa tot lo que li convenia, va casar canónicamente à la parella l' dia 29 de setembre, aniversari de la Revolució gloriosa. — Quedava pendient lo bateig dels fills que no havia entrat en lo tracte, y després de molts esforços se realisà aquest lo dia 20 de juny del present any, ab gran ostentació, organisante una professó pública per ter la qual fns se suprímí la de Corpus. — Dignis si pot arribar mes enllà la pressió contra la llibertat de conciencia savionada per las lleys del Estat. La de repressió del anarquisme serveix per tot, inclús per obligar à las personas à casarse per la Iglesia. O à la presó ó à fer lo que l' rector disposa. Y ara l' de Carme està dihent que l' haver estat pres aquell home li ha sigut un gran bé, perquè tant à n' ell, com à la seva muller, lo mateix que als seus fills, los ha servit pera guanyar la gloria del cel.

NOTA REPUBLICANA

D' acort ab las instruccions del Directori de Fusió republicana, diumenje passat se constituí à Barcelona la Junta organissadora del partit en aquesta Provincia.

Tingú efecte la reunió en lo Círcul republicà del carrer de la Porta ferrissa. Assistí à la mateixa una nutrida representació d' ex-diputats, representants de la Provincia en l' Asambleta de Madrid, directores de periódichs republicans y presidents de círculs dels distints organismes que han contribuít à la salvadora idea de la fusió y que aspiran à la constitució definitiva de un partit republicà únic.

Homes significats de totas procedencias se trobaren reunits dintre de un mateix local, mostrantse animats de idèntichs propósitos. Feya molt temps que no s' havia donat un espectacle tan consolador.

La reunió sigué un modelo de armonia y bona inteligencia. Pochs discursos y molts obras.

Tot just se pronunciaren las paraulas necessarias pera solventar petitas qüestions de detall, que sigueren resoltas instantáneament ab perfecta unanimitat.

Una ponencia redactà unas bases notablement claras y precisas pera la organizació del partit republicà en la nostra provincia. Sentim que la falta d' espay ens privi de transcriurelas. De totas maneras estém seguros que arribarán à perfecte coneixement de nostres correligionaris, si la tasca de organizació comensada se prossegueix, com es d' esperar, en tots los pobles de la provincia.

Després de la constitució de Juntas locals interinas, aquestas procedirán à nombrar las definitivas per sufragi universal de tots los correligionaris, y de la designació de las locals n' eixirà al seu dia la que definitivament ha de regir lo partit en la provincia de Barcelona. La organizació se subjecta, per consegüent, à las practicas democráticas mes escrupulosas.

Un altra ponencia tingué l' encàrrech de designar als individuos que deuen formar la mesa de la Junta provincial interina aixís com la comissió directiva del partit. Una y altra candidatura sigueren unánimement adoptadas per aclamació. Constituïren la Mesa de la Junta provincial interina: President: D. Joan Sol y Ortega. — Vice-presidents: D. Eduart Vidal Valenciano, D. Ramón Codina y Langlin, D. Joaquim Escuder y D. Mariano Altabás. — Secretaris: D. Joan Vidal y Valls, D. Francisco Rosselló, D. Joaquim Daidy y D. Joseph Defís.

La Comissió Directiva del partit quedá constituída pels següents indivídus: D. Tiberi Avila, D. Odón de Buén, D. En-

sebi Corominas, D. Emili Junoy, D. Joan Plá y Más, D. J. Roca y Roca, D. Joan Salas Anton, D. Climent Selvas, D. Joseph M. Serrallara, D. Joan Sol y Ortega y D. Anton Vallés y Masferrer.

L' acte que havia comensat à las onze del matí tingué terme à dos quarts de duas de la tarde. En dos horas y mitja va ultimarse un treball tan delicat é important.

Creyém que tots los nostres correligionaris de Catalunya veurán ab plena satisfacció aquest nou pas en lo camí de la realisació práctica de las solucions preconisadas en la memorable Asambleta de Reus y confirmadas en la de Madrid.

Cap partit d' Espanya pot presentar avuy la compactivitat que ofereix la fusió republicana.

J.

MANIFESTOS

EL DE N SAGASTA

Espanyols: aixó es un' olla.

Si 'l país se vol salvar, no té mes remey que dar el mando à la nostra colla.

Don Anton, seguint el vici d' anar menjant y cohent, fa temps que 'ns está duhent pel camí del precipici.

Cuba com qui din fa l' anech, l' oncle Sam ens espavilla, al *Te-Deum* de Manila ara li están fent el mánech....

¿Pot continuar la nació servint de piquet al' hora als de dintre y als de fora? No mil vegadas no y no!

Posévus las mans al pit, y si ho reflexionéu bé veurén que lo que us convé es que puji 'l meu partit.

EL DE N SILVELA

Senyors: Guardá avuy silenci seria ja criminal.

¿Es precis ben clá y ben alt que tothom digui l' que pensi!

El mónstruo s' pren à la fresca las desgracias del país, y es que actualment l' infelís ja apenas sab lo que 's pesca.

Espanya—ho vaig à dir tot, ni que sigui denigrant, — Espanya s' está enfonzant à dintre d' un mar de llot.

Hienda, principis, fé, sentit práctic, consecüencia, amor patri, lley, decencia.... ¿que n' queda avuy? Casí re.

Derribéu al insensat que tants mals us fa sofrir, donéume l' poder à mí.... y tot quedarà arreglat.

EL DE DON ANTÓN

Si 'l país obra ab cantela y creu que ab un botó basta, ni farà cas de 'n Sagasta ni s' escoltará à en Silvela.

¿Quí no 's coneix à aquests manos? ¡Dos polítics de secá, capassos d' engallinà à una tribu de gitanos!

Ells adobá l' present fio? ¿Els dominá l' porvenir?... ¡No me jaga usted veir que tengo el labio partit!....

Desprecién la impertinencia dels séus mots, deixéulos di y fihéuvos sòls de mí, que tinch talent y experiencia.

No hi fa res que soni l' troló y llampegui en la montanya.... ¡L' únic que pot salvá à Espanya soch jo y ningú més que jo!

EL DEL POBLE

¡Música!... ¡Olé la gent dutxa que ha de fé al poble felís!....

Lo mal es que ara l' país, ja ni menos se 'ls *escucha*.

Tots tres ab frasse concisa prometen que 'ns salvarán y l' únic que 'ls tres farán es endúrsens la camisa.

¡En Práxedes, el llop gueto!

¡En Silvela, l' melindrós!

¡En Cánovas, l' orgullós!....

¡Quins tres punts per un terceto!

Els que à costas nostras viuhen pelantnos tranquilament,

¡empenyarse en que la gent fassi cas de lo qu' ells diuhen!....

Malaganyat el paper qu' heu empleat, arlequins!....

¡Tres manifestos distints y un sol pastel verdader!

C. GUMÁ.

L' ELECCIÓ DE PRESIDENT

LOCH de la escena: la manigua cubana.

Personatjes: la flor y nata dels mam-bissos de totas castas y colors.

La concurrencia, à falta de cadiras, s' assenta à terra, formant semicírcul. Els més despreocupats s' ajeuhen.

Un d' ells se coloca darrera d' un bagul vell, que fa de taula. Dos altres personatjes se posan als extrems del bagul.

Aixó es la mesa.

El personatge del mitj: — Ciudadano: se habla la sesión. El objeto de esta asamblea es plosedé à la elección de un nuevo presidente de la república cubana, en sustitución del ciudadano Cisneros Betancourt, cuyo mando ha telminado. ¿Es eso?

Varias veus: — Si, eso! Pero no vale hasél trampas.

— No haiga cuydado. Lo que conviene es que la discusión sea bleve y almonica, para que esos sinvelgonsones de españoles no puedan desil que no nos entendemos.

Un negro: — ¡Que el nuevo presidente sea un individuo de color!

— Se supone, ciudadano negro, que un color ú otro tendrá.

— Es que no le quelemos blanco....

— Olden, ó le mando retilar à V. del bosque. Cuando habla una persona instruida, el negro que no es un mentecato se caya.

Murmuls d' aprobació entre l' element blanch. La gent de color ensenya las dents.

El president del Congrès continúa:

— Para no fastidiaros con hipocresias y mamarrachadas, pol-que sé que todos sois unos cabayeros y se os puede hablál con sinseridá, debo desiros que en la Asamblea hay dos tendencias perfectamente malcadas.

— ¡Cuálas son?

— Unos pretenden pura y simplemente la reelección del ciudadano malqués de Santa Lusía; otros, que opinan que el ciudadano malqués no es ningún Salomón, desean colocál en la presidencia al respetable ciudadano Estrada Palma.

Un delegat:

— Estrada Palma es un granajo que no silve para maldita la cosa. En el Norte no ha hecho sino enredál y peljudical la causa sacrosanta de Cubita libre.

Un altre delegat:

— ¡Qué se caye ese pendejo! Aquí no se debe faltál al respeto à nadie. El malqués de Santa Lusía si que es un borrico.

— ¡Y usted un mascavidrio! Pido à la plesidencia del Congreso la expulsión del ciudadano Colás.

El president (donant cops de puny sobre l' bagul):

— ¡Olden, olden! ¡Respetál la santidad del lugál! ¡Tenél presente que estamos en el salón de sesiones de la asamblea sobelana!...

— Pero si aquí no hay salón ninguno! Yo tengo los piés en una charca de agua.

— ¿La plefeliria usted de vino?

— ¡Mucho que sí! Siquela para tenél el gusto de vel como usted aplicaba à ella el hosico....

El president:

— ¡Vamo!... Cayarse y evitál esas indirectas que à nada conducen. Ocupémonos de nuestro asunto, y dejemos para otro día tales pequeneses. Desiamos, pues....

— Que Estrada Palma es un guanajo y Cisneros Betancourt otro, y que aquí no hay más solusión que ponél un negro en la presidencia.

— ¿Y pol qué no ha de ser un blanco?

— Para satisfacer ambas tendencias, lo mejor seria ver si se encuentra un ciudadano listado; es desil, blanco y negro.

— Como el papel de luto.

El president:

— En fin, señore ¿votamo ó no votamo? Tenel presente que la república tiene los ojo fijo en nosotros.

— No hay cuidado: la manigua es espesa, no verá nada.

— De todos modos, hay que votál y terminal el acto cuanto antes. A vel, ciudadano secretario: escriba usted los nombres que se vayan pronunsiando.

El secretari:

— ¿Con lapis?

— Sí: en circunstancias tan solemnes todo vale. Además, así si conviene borral algo.... Vamo à vel: que cada delegado diga el nombre de su candidato, con claridá é independensia....

— Apenas el president ha pronunsiat l' última paraula, sona un tiro en l' espessura.

— ¡Los picaro españole!....

El president, aixecantse d' una rebolada y pegant puntada de peu al bagul:

— ¡Se suspende la sesión! ¡Sálvese quien pueda!—

Aixís está gobernada avuy la república cubana.

FANTÁSTICH.

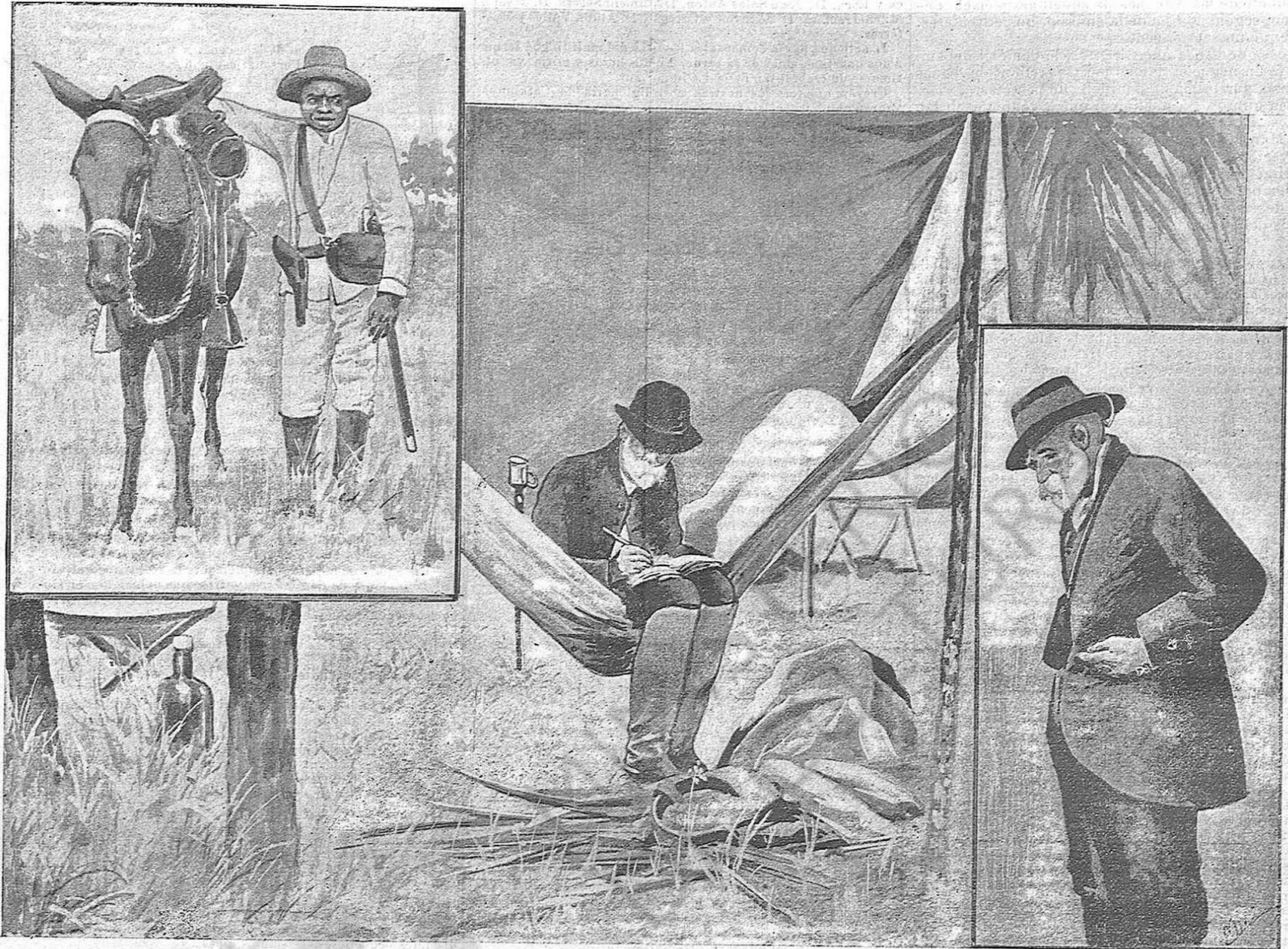

enterarse en Martínez Campos de la degollina de San José de las Lajas, ahont l' avansada de un convoy va ser exterminada pels insurrectes, suposan qu' en el rapte de indignació vá dir: — Aixó no pot continuar.

Soch de la mateixa opinió. S' ha de acabar tot, pero tot enterament, inclús las garrofas de Sagunto, que de tant corcadas, ja han deixat de ser comestibles.

LA GENT DE LA MANIGUA

(D' una ilustració dels Estats-Units.)

EL NEGRE QUINTÍN BANDERAS.

MÁXIMO GÓMEZ EN CAMPANYA.
Descansant en la seva tenda

MÁXIMO GÓMEZ, EL «VIEJO CHINO»

Copio de *La Justicia* de Madrid:
«Diu la *Correspondencia Militar* que la feta del 3 de Janer sigué un' obra de misericordia.

»Es molt cert. La de donar menjar als famélics de la restauració.

»Y ara als republicans els correspon practicarne un' altra: la d' enterrar als morts.

»Perque l' actual situació está plena de cadáveres que caminan.

Es veritat. Caminan y pueden.

Los carlins de Barcelona han trasladat lo séu cassino a un local de la Gran-via.

Diuhen los que l' han vist que aquest local es molt gran.

Un carca per ponderarlo, deya:

—Figúrnse si será espayós, que 'l Duch de Solferino pot passar per totas las salas sense tocar á las paredes.

Quan en Sagasta va assistir á la festa dels Jochs Florals del any 88 inaugurá l' acte dihent en catalá: —*Sobra la festa.*

Tal com vá pronunciarlo, no digué que la festa s' obría, sino que *sobrava*.

Ara últimament un periódich dels séus li atribuía l' haver dirigit al intrèpit Aguilera, l' organisador incansable de las moixigangas fusionistas, lo crit de *Desperta perro*.

Pero en lo periódich, gracias, sens dupte, á una errada de imprenta molt xistosa, resulta que li cridá: *Desperta perro!*

El perro li podía respondre:

—Ámo meu ¿vols que 'm desperti? Ompla'm el plat!

Días enrera recordavam que 'l Papa ha aconsellat als católics que prestin acatament als poders constituïts.

Un periódich demócrata de Roma, li replica:

—Molt bé está aquest concell; pero l' exemple estaria millor encare. Ja ho sab, donchs, Lleó XIII. Si vol

que 'ls católics l' obeheixin á ulls cluchs, comensi ell per acatar al rey de Italia.

Bon tirador es lo periódich romá. ¡Vels'hi aquí un tret que ha fet blanco en la tiara pontificia!

Lo país després de enterarse del manifest cataplasme fusionista, s' ha quedat tan fresch.

Es l' única ganga que 'ns pot proporcionar l' home del tupé ab la séva frescura, en los presents temps de terrible calor.

Deixarnos frescos.

Principi de un telegrama del Foment del Treball Nacional al Majordóm major de Palacio:

«Junta directiva Fomento Trabajo Nacional ha acordado suplicar á V. E. que se digne presentar á los pies del trono el testimonio de la gratitud más profunda, etcétera, etc.»

Los monárquichs fan sempre lo mateix: del trono sempre 's dirigeixen als peus.

¿Perqué no s' han de dirigir al respaldo?

O al asiento que té encare *mes virtut!*

Asseguran qu' en Canalejas tracta de donarse de baixa en las filas fusionistas.

Molt ben fet

Dels que fujen, alguns se'n escapan.

Projenic dels dos cap-padres de la monarquia restaurada:

En Cánovas era fill de un mestre d' estudi. Per aixó l' home es tan aficionat á repartir palmetassos, á tort y á dret.

Lo pare de 'n Sagasta era xacolater, confiter y pasteler. Per aixó 'ls pastels del fill deixan endarrera als que feya 'l séu pare.

Tant al un com al altre l' afició á sas respectivas especialitats, ja 'ls vé de petits.

Lo pes de algunas soberanas, segons un periódich estranger:

L' emperatriu d' Austria no pesa més que 45 kilos; la reyna regent d' Espanya, 67; la de Inglaterra, 78; 80 la reyna Margarida de Italia, y arriba fins als 90 donya Isabel de Borbón.

¡Noranta kilos ja es un pés ben regular!...

Avants de Alcolea, segons parer dels que van fer la revolució, pesava encare molt mes.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. G. (a) Nanu, Peret de Gracia, R. Homedes Men-do, M. Trepal Argemi, J. Torral, S. Lladó, Erresepé, Sanpantum, Un Mosquit d' Arbre, Micodemus, M. Bonica y J. Ros Alegre.—Lo qu' enviam aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans R. S. Ll. (a) Ton del Mau, R. S. (a) Noy Fondévi, Oise Sol, Pere Salom, P. Llensa, J. Roma, nsos, Melón Cansado, C. Font y A. J. Villa y X., S. Lladó, B. El—as, J. Roca Fortuny, Antón del Singlot, Un de la Cura Nova, Pau Saratoga y M. Sabata.—Insertarim alguna cosa de lo que 'ns envieu.

Ciudadá P. R. (Altafu'la): La seva carta está—an mal redactada que no n' acabem de treure l' aygua clara.—Jo (Sitjes): La correspondencia ha de venir firmada.—Figaro: Lo mateix li di-hém á vosté.—A. Bassols (Marsella): Li donem las gracias per l' envió.—Bieló: Las composicions no 'ns acaban de fé 'l pés.—F. Canellas: Idem, idem.—F. Francesch: Va molt bé.—Jep Curt: Esta bé.—Paco de Giro na: Aceptém l' article.—Quimet Borrrell: Idem la composició.—Un prés: Se 'ns figura que no s' ha fet prou carrech de la intenció del article.—Lluís G. Salvador: Va bé. No obstant l' últim epigrama 'ns sembla haverlo llegit en algún altre lloch.—Clara Dou: Va bé y gracias.—J. Sta ramsa: Idem per la xarada qu' es com á seva.—Ll. de Alemany: No 'ns acaba de agradar.—A. R. V.: Apart de que 'l assumpto se fri-vol, té alguns versos coixos.—A. Doria: Queda acceptat lo sonet.—E. Albert: Prefeririam que no hagues fet lo sonet en monosíl-labos y qu' estés millor.—Japet de l' Orga: La de aquesta semana va bé; l' altra no es probable que l' insertém.—Avi Riera: Queda acceptada tota la remesa.—B. Nani: Gracias per l' envió del sueltó.—F. Comas: No 'ns acaba de fé 'l pés.—J. Puig Cassanyach: Estan bé.—J. Leporace: Lo sonet está bé: 'l de Sant Joan ha vingut tart.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LA CAMPANA DE GRACIA

Publicará lo próxim dissapte día 10

NÚMERO EXTRAORDINARI

Ab profusió de dibuixos d' actualitat y text á l' altura de las circunstancias. 8 planas de ilustració y text 10 cts.